

af den Gjenstand, han saaledes har i Besiddelse, er en afgjort Sag, og jeg seer ikke, at dette forandres derved, at Spørgsmaalet om Skjødets Udstedelse endnu ikke er endelig afgjort paa det Tidrum, hvorom der handles, saa længe det staaer fast i vor Lovgivning, at den, der kun har en thingløst Kjøbecontract paa en fast Eiendom, ikke kan være berettiget til at betragtes som Separatist. Det er klart, at den blotte factiske Tilstedeværelse af en Gjenstand, i Fallentens Hus f. Ex., ikke drager den ind under Boet, men at den, som kan bevise at være Eier deraf, maa kunne forlods fordrø sig den ublagt. Der er ingen juridisk Berettigelse for Boet til at fratagende ham den, men kun en Berettigelse til at bevare den, som Intet forandrer med Hensyn til Eiendomsretten, hvoraf følger, at den ikke kan anvendes paa anden Maade, end at Eiendomsretten senere kan blive anerkjendt. Enten Contractens Retsvirkning er traadt i Kraft ifølge Dom eller ikke, forekommer det mig fuldkommen klart, at det kun kan staae til Skifteretten at bedømme, om Tingen skal udlægges den Paagjeldende, eller om der overhovedet skal gives ham Fortrin i Concurrence med de øvrige Creditorer. Hvad de to Redactioner angaaer, da troer jeg, at den, der finder en sær Beroligelse ved Udtrykket Rets-handel, ogsaa kan staae sig tiltaals ved Udvalgets Redaction, hvor det ogsaa findes; men skal det accentueres altfor meget, vil det netop være til Skade for Diemedet. Meningen kan ikke være, at Paragraphen kun skal anvendes i de Tilfælde, hvor der er oprettet et skriftligt Document, Gavebrev eller deslige; men den maa adendart ogsaa anvendes f. Ex. paa den Fallent, der en Times tid før Falliten forærer sine kostbare Prætiøsa

eller andre Ting til sine Børn, uagtet der ikke her foreligger en Rets-handel i den særegne Forstand, hvori dette Udtryk ofte forstaaes, nemlig som skriftligt Document. Den maa finde Anvendelse, fordi den Paagjeldende her har bortskjænket, hvad der i dette Dieblik ikke var hans, men Creditorernes, og idet han har givet bort, hvad han ikke eiede, skal Creditorernes Adkomst til at gjøre deres Ret gjældende ikke affjæres. Om det er Stort eller Lidet kan juridisk her ikke gjøre Noget til Sagen; men det er utvivlsomt, at hvor det gaaer løs paa civilretlige Bedømmelser, vil der ikke blive Spørgsmaal derom — og i alt Fald vil da, som den ærede Rigsdagsmand bemærkede, Afgjørelsen i Tvivlstilfælde blive til Fordeel for Gavens Modtager — hvis ikke Boets Bestand er afficeret, hvis det ikke har en alvorlig pecuniær Interesse for Boets Creditorer. I disse civilretlige Forhold vil der langt mindre, end hvor der er Tale om et criminalretligt Ansvar, være Fare for, at den, der giver sine Børn f. Ex. enkelte Ting, der kunne have Familieaffection, udsætter dem for at maatte restituere det; men man maa ikke see bort fra det vigtige og berettigede Diemed, at en Debitor ikke skal kunne forstikke sit Bo eller skjule det under Form af Gaver til Andre, at han ikke skal kunne holde Retten for Nar ved at benytte den Form f. Ex., at man udleier Værelser for ti Nar for en Sum af ti Daler, naar de ellers koste 600 Rd. om Naret, eller gjøre et Magelæg som Glaukos, der byttede en Guldrustning mod en Læderrustning. Det er Ting, som i Principet ikke kunne være tvivlsomme, og som i den praktiske Anvendelse ikke ville fremkalde saa store Vanskeligheder, som i mangfoldige andre Spørgsmaal.